

MANDARININO DREVO

(Domišljjski spis)

V vročih toplih krajih so ljudje gojili božansko sadje – pomaranče. Uživali so v njihovem okusu, vonju in celo izgledu.

Nekega dne pa se je zgodilo nekaj čudnega. Eden od nabiralcev je opazil drugačno drevo. Takoj je odhitel do šefa in vseh ostalih delavcev ter jim sporočil to nenavadno novico. Vsi so ga prav začudeno gledali, medtem ko jih je vodil do drevesa. Ko so prišli tja, so ostrmeli. Drevo je imelo drugačno liste, lubje ter nasploh drugačen izgled. Delavci so med seboj začeli šepetati, šef pa je ostal brez besed. Drevo bi lahko bilo bolno in bi naredilo škodo ali pa bi bil sadež še boljšega okusa in bi prinesel še večji zaslužek. A šef ni želel tvegati. K sebi je poklical dva delavca in jima naročil: »To drevo mora biti do jutri podrto!« Govoril je tako glasno, da ga je slišala vsa množica, tudi njegova hčerka Mija, ki je bila skrita nekje med množico. Ni ji bilo prav, da bi nedolžno drevo, ki prav nikogar ne ogroža, kar tako podrli. Odločila se je, da bo o tem spregovorila z očetom. Ko so sedli k mizi, je Mija že začela s pogovorom. »Amm...« je začela in nadaljevala, »zdi se mi, da drevesa ne bi smeli podreti.« Oče jo je resno pogledal, ona pa se ni ustavila: »Mislim ...ne moreš soditi, če sploh ne veš, kakšno je.« »Mija, dovolj!« jo je opozoril. Mija ni odnehala: »To ni prav!« »Mija, kako si sploh upaš tako govoriti z mano? Takoj v svojo sobo!« Deklica je jezno odkorakala v svojo sobo. Ko je prišla tja, se je usedla na posteljo in poslušala. Dva delavca sta se ravno odpravljala posekat drevo. Mija je natančno vedela, kaj mora storiti. Njena soba je bila v zgornjem nadstropju, stopnice, ki so jih imeli, pa so močno ropotale. Priplazila se je do stopnic, skočila na ograjo, ki je stala zraven in se spustila po njej. Nato se je kot miška splazila do vrat, preobula in zdrvela za delavcema. Ko ju je končno dohitela, je ugotovila, da še nista začela s podiranjem drevesa. Zakričala je: »Stojta!« Delavca Mare in Stane sta se spogledala. Čez čas je Mija pridvela iz teme ter se skoraj zaletela vanju. Bila je rojena igralka, zato ji pogovor ni delal težav: »Očka mi je naročil, naj vama povem, da drevesa ne smeta podreti, ampak ga morata premestiti.« »Kam pa?« je vprašal Stane. »V mojo lopo,« je bil njen odgovor. Mija je namreč imela majhno leseno lopo, v katero je sicer malokrat zahajala, a imela jo je rada. Mare in Stane sta se gledala, Mija pa je opazila, da brez spodbude ne bo nič. Rekla je: »Saj nočeta, da za vajino neubogljivost izve očka?« Kot bi mignil, sta se v hipu lotila dela, Stane z izkopavanjem, Mare pa je stekel po veliko posodo in nosilo. Oba sta bila pridna in temeljita delavca, torej jima je presaditev drevesa vzela malo več časa. Ko so z drevesom šli proti lopi, je Mija dodala: »In niti besede očku o našem pogovoru, drugače bom tudi jaz govorila o vajinem zavlačevanju.« Oba nosača sta molčala. Pri lopi jima je Mija na stečaj odprla vrata ter s prstom pokazala na prostor, kjer naj odložita drevo. Nato so vsi trije odšli počivat. Mije je zmanjkalo v trenutku in je zaradi utrujenosti spala uro dlje kot po navadi. Zjutraj si je pomela oči, se uredila in stekla po vodo. Ko je natočila vodo, je vedro na pol nosila, na pol pa vlekla do lope. Potem pa ni ni prišla iz nje. Nekaj časa jo je urejala, se igrala, plesala ... Drevesu je z nastopi pokazala svoje talente in mu tudi pela. Tako ji je čas minil kot bi mignil. Z novim prijateljem je preživljala dneve, nenadoma pa je opazila nekaj drugačnega – na drevesu je bil sadež. Precej podoben je bil pomaranči, a ni bil enak. Mija je v sebi čutila veselje, pogum in vznemirjenje. Stopila je bližje, utrgala sadež ter ga začela lupiti. Prevzemal jo je strah, a je bil pogum še vedno močnejši. Previdno je vzela košček sadeža in ga pojedla. Okus je bil tako dober, da so se ji oči močno zasvetile, na usta pa se ji je prikradel ljubek nasmeh. To je sklenila pokazati staršem. Stekla je iz lope ter tekla toliko časa, dokler ju ni zagledala. »Očka, glej in poskusi!« je kričala Mija. Ko pa je prišla do njega, se je njegov obraz spačil. »Kaj je to?« ga je takoj zanimalo. Mija mu je odvrnila: »Sadež tistega drevesa.«

Zato je dobila klofuto. »Prepovedal sem ti, da si kakor koli vpletena v to zadevo!« je kričal. K njima je stopila mama ter držala s hčerko: »Mija je želela samo pomagati.« »In s tem ogrozila ves sadovnjak!« je dodal oče. Mija pa: »Sadež sem poskusila in vem, da je zelo dober!« Vsi, ki so stali tam naokoli, so jo z zanimanjem gledali in poslušali. Morda je to povedala preglasno, a poti nazaj ni bilo. »Kaj si?« sta prestrašeno dejala starša. »Povedati želim, da je sadež užiten in da se meni zdi celo boljši kot pomaranče,« je dejala v strahu. Očetu se je zdelo prav čudno in zanimivo; želel si je poskusiti sadež, a ni imel dovolj poguma. Nato je Mija sadež razdelila še na več delov ter kos ponudila očetu, drugi kos mami, tretjega pa je prihranila zase. Staršema se je zdel odličen, ko pa ga je pojedla Mija, se je začela daviti. Oče jo je prijel, stisnil, iz njenih ust pa je zletelo seme. Vsi so si oddahnili ter počasi zaključevali z delom.

Zvečer se je na temo novega drevesa odvijal sestanek. Odločili so se, da bodo drevo imenovali mandarina. Mandarine bodo posadili po polovici posestva ter jih kasneje začeli tudi prodajati. Mija, ki naj bi bila tisti čas v postelji, pa je z veseljem poslušala dobre novice o nasadu mandarin.

Patricija Škrabar, 8.c

Mandarina in prijatelji

Mandarina in klementina se na travi igrata,
pomaranča in limona pa se smehljata.

Ko zraven še limeta prileti,
se vsem v glavi zavrti!

Mandarina reče: «Joj!«
Klementina pa zavpije: »Stoj!«
Vse se kotali kot roj ...

Sara H., Zarja B. E., Neža R., 6.c

Rima mandarina

Ko nekega dne sprehajat se grem,
zagledam jo v krošnji – sijočo, vabljivo,
sicer majhno rimo,
z njeno sestrico – mandarino.

Približam se drevesu, utrgal bi jo rad,
a kaj kmalu omagam, saj nisem skakač.
Oči malo zaprem, zadremal bi rad,
ko ena majhna žogica me dregne v vrat.

Hitro vstanem,
opazim jo na tleh,
sem mislil, da je rima,
a bila je – mandarina.

Zarja D., 6.c

Mandarina

Mandarina je okrogla,
Kot oranžna krogla.
Če jo ješ, je malo kislja,
včasih pa kot sladka pista.

Ima veliko vitaminov,
zdrava je zelo,
če ne veš, poskusi jo,
sladko kislno mandarino.

Sara K., 6.c